

Aşk Kırıntıları

– Korhan-Kulce · 02 Mart 2026



Ondan bir sevgi kırıntısı,
küçük bir gülümseme,
minik bir temas, saniyelik bir sarılma
ufak bir teşekkür alabilmek için
kendine yaptığın, sana yaptığın saygısızlığı fark ettiğin o an...

İnsan o an birden uyanmaz.
Yavaş yavaş olur bu fark ediş.

Mesela plan yaparsınız.
Günü, akşamını bu plana göre ayarlarsın.
O son anda bir bahane ile iptal eder.

Mesela yanında heyecanla bir şey anlatırsın.
Gözleri telefonuna kayar.
Cümlelerin havada kalır.
Ama sen yine de “dalgındır” dersin.

Bir şey yaparsın onun için.
Küçük değil, gerçekten emek isteyen bir şey.

Ama o sadece başını sallar, hatta olmamış der.
Sen yine de “önemli değil” dersin.

İçin kırılır.
Ama bunu dile getirmek yerine
kendi kırgınlığını küçültürsün.
Çünkü korkarsın.
“Ya daha da uzaklaşırsa?”

Ve yavaş yavaş bir düzen kurulur:
O az verir,
sen çok anlarsın.
O susar,
sen bahane üretirsin.
O eksik davranır,
sen tamamlamaya çalışırsın.

Ta ki bir gün şunu fark edene kadar:
Sen onun sevgisizliğini tolere ederken,
kendi değerini inkâr ediyorsundur.

En ağır olan şu değildir:
Sevdiğin kişinin seni yeterince sevmemesi.

En ağır olan şudur:
Onun sevgisizliğini kabul edebilmek için
kendi kalbini küçültmen.

Bir teşekkür beklemek,
biraz ilgi istemek,
yüzüne bakıldığında sıcaklık görmek...
sarılmak, öpmek
Bunlar lüks değil.
Bunlar seven bir insanın en temel duygusal ihtiyaçları.

Ama sen bunları dile getirmeyi bile “fazla” görmeye başlarsın.
Çünkü onun yanında ihtiyaç sahibi olmak bile suç gibi hissettirir.

İşte o an aynaya bakarsın ve şunu anlarsın:

Ben bir sevgi kırıntısı için
kendi içimde koca bir insanı susturmuşum.

Ne zaman ki birinin küçük jestleri, minik bir tebessümü sana büyük ödül gibi gelmeye başlar,
orada eşitlik bitmiştir.

Ne zaman ki bir teşekkür duymak için günlerce çaba harcıyorsan,
orada sevgi değil, açlık vardır.

Ve en can yakıcı cümle şudur:
Ben aslında ondan sevgi istemedim.
Ben ondan, beni görmesini istedim.

Ama biri seni görmek istemiyorsa,
ne kadar parlasan da gözlerini kapatır.

Gerçek dönüşüm şu soruyla başlar:
"Ben neden bu kadar azına razı oldum?"

Cevap genelde şudur:
Çünkü seviyordun,
Çünkü kaybetmekten korktun.
Ama fark edersin ki...
Sen bu arada kendini kaybetmişsin.

İyileşme, ondan vazgeçtiğin gün değil;
kendini tekrar önemseydiğin gün başlar.

Birinin sevgisine ulaşmak için
kendi onurunu eğmek zorunda değilsen,
işte o zaman gerçekten sevmeye başlarsın.

Çünkü sevgi,
insanı küçültmez.
Sevgi, insanı büyütür.

Ve bir gün artık şunu beklersin:
Kırıntı değil, bütünlük.

Yazan

Korhan KÜLÇE

23/02/2026 23:30

#KorhanYazıyor
#AşkKırıntıları
#SevgiVeDeğer
#KendiniSev
#DuygusalFarkındalık
#İlişkiGerçekleri
#KendiDeğeriniKoru
#SevgiBüyütür
#KüçükJestlerYeterliDeğil
#İyileşme